

De Zwarte Iris

Hoofdstuk 1 — De winkel zonder naam

De bloemist in de Smalle Muntstraat had geen naam boven de deur. Op het raam stonden geen openingsuren en in de etalage brandde geen licht. Alleen een verweerd koperen belletje kondigde bezoekers aan met een ijl gerinkel.

David bleef onder de smalle luifel staan. Regenwater liep van zijn jas en verdween tussen de ongelijke straatstenen. Onderweg had hij zichzelf meermaals voorgehouden dat hij alleen maar wilde kijken. Dat hij nog altijd kon terugkeren.

Zodra hij de deur openduwde, wist hij dat hij zichzelf bedroog.

De winkel rook naar vochtige aarde, gedroogde kruiden en oud hout. In hoge rekken stonden planten die hij niet herkende. Sommige hadden zilverkleurige nerven. Andere droegen bleke, gesloten bloemen die bewogen zonder dat er tocht door het vertrek trok.

Achter de toonbank wachtte een oude vrouw. Haar handen waren zo smal en knokig dat ze aan kale twijgen deden denken. Haar grijze haar hing in een lange vlecht over haar rechterschouder.

“Voor een geschenk?” vroeg ze.

“Voor een stel.”

“Een huwelijk?”

“Nee.”

“Een verzoening?”

David haalde een foto uit zijn binnenzak en schoof die over de toonbank. “Het tegenovergestelde.”

Op de foto zaten Jens en Steffy lachend op een terras. Jens hield zijn glas omhoog, terwijl Steffy haar hoofd tegen zijn schouder liet rusten. Het beeld was gemaakt nadat ze openlijk een koppel waren geworden, nauwelijks twee weken na het verbreken van Steffy’s verloving met David.

David had Steffy zes jaar gekend. Jens nog langer. Ze waren samen opgegroeid, hadden dezelfde school bezocht en later een appartement gedeeld toen ze hun eerste baan kregen. Jens bezat een reservesleutel van Davids woning. Hij zat op zondag bij diens ouders aan tafel en wist welke fles wijn David voor zijn verjaardag bewaarde.

Een jaar lang had diezelfde man een verhouding met Steffy gehad.

David ontdekte het zes maanden geleden. Op Steffy's tablet verscheen een bericht terwijl zij onder de douche stond. Geen liefdesverklaring, maar een grap over hem. Daarna volgde een foto die niets meer aan de verbeelding overliet.

Het bedrog had pijn gedaan. De vernedering sneed dieper. De twee mensen die hij het meest vertrouwde, hadden van zijn goedgelovigheid een spel gemaakt.

De oude vrouw wierp slechts een korte blik op de foto.

“U wilt dat ze spijt krijgen.”

“Ik wil dat ze begrijpen wat ze hebben gedaan.”

“Begrip en wraak worden vaak in hetzelfde papier verpakt.”

David antwoordde niet.

De vrouw bukte en haalde een lage aardewerken pot onder de toonbank vandaan. Daarin groeide één iris, omgeven door enkele smalle, zwaardvormige bladeren. De stengel was diepgroen en werd naar boven toe bijna zwart. Ook de bloem was niet werkelijk zwart. In het zwakke licht kon David donkerpaarse en roodbruine tinten onderscheiden.

“Toch noemen mensen haar een zwarte iris,” zei de vrouw. “Omdat ze zien wat ze verwachten.”

“Wat maakt deze zo bijzonder?”

“Ze geeft terug wat in mensen leeft. Schuld, leugens, angst, verraad. Alles wat lang genoeg wordt begraven, kan in haar wortels terechtkomen.”

“En dan?”

“Dan groeit ze.”

“Kan ze iemand verwonden?”

De vrouw streek met één vinger langs een bloemblaadje. “Ze voedt zich met wat verborgen blijft. Wat er daarna gebeurt, hangt af van degene die haar blijft voeden.”

David pakte zijn portefeuille.

De oude vrouw sloot onverwacht haar hand rond zijn pols. Haar kracht paste niet bij haar broze lichaam.

“Luister. Zodra ze in een huis heeft geworteld, stopt ze pas wanneer niets meer wordt verzwegen. En wortels maken geen onderscheid tussen degene die schuldig is en degene die in de weg staat.”

David trok zijn arm los.

“Dat is hun probleem.”

Hij betaalde contant. De vrouw gaf hem geen kasticket en vroeg niet naar zijn naam.

Onder zijn jas droeg David de plant naar huis. Terwijl hij door de regen liep, voelde hij de stengel tegen zijn borst tikken. Eerst schreef hij dat toe aan zijn bewegingen.

Toen hij stilstond, tikte de bloem nog eenmaal.

Hoofdstuk 2 — Een oude vriend

Twee dagen later liet David de plant door een koerier afleveren. Aan de sierpot hing een kaartje.

Voor jullie nieuwe begin.

— *Een oude vriend*

Steffy herkende het handschrift onmiddellijk. Haar glimlach verdween.

“David.”

Jens nam het kaartje van haar over. Zijn vingers maakten een plooï in het karton. “Waarom zou hij ons een bloem sturen?”

“Misschien wil hij het afsluiten.”

“David sluit niets op deze manier af.”

Steffy zette de iris op de eettafel. Hun benedenverdieping bestond uit een woonkamer met een open keuken. De trap naar de eerste verdieping begon in de aangrenzende hal en was vanaf de tafel zichtbaar.

Het laatste avondlicht streek over de bloem. De bloemblaadjes leken even donkerrood op te lichten.

“Als hij ons bang wilde maken, had hij wel iets anders gestuurd,” zei Steffy.

Jens scheurde het kaartje doormidden en gooide de snippers in de vuilnisbak.

Die nacht werd Steffy wakker van brekend glas.

Ze ging rechtop zitten. Naast haar lag Jens met zijn rug naar haar toe. Zijn ademhaling was diep, maar te onregelmatig om overtuigend te zijn.

Beneden klonk een schurende beweging. Iets zwaars gleed over de houten vloer.

“Jens?”

Hij reageerde niet.

Steffy trok haar kamerjas en pantoffels aan. Het nachtlampje in de hal brandde niet. Ze daalde voorzichtig af.

Op de keukenvloer lag een gebroken wijnglas. De zwarte iris stond op het aanrecht, naast de spoelbak. Een smal spoor van aarde liep vanaf de eettafel tot aan de pot.

Steffy wist zeker dat ze de plant niet had verplaatst.

Jens verscheen enkele tellen later boven aan de trap.

“Wat doe jij daar?”

“Dat wilde ik aan jou vragen.”

Zijn blik bleef op de iris rusten. “Je zult haar zelf hebben verzet.”

“Waarom zou ik midden in de nacht met een bloempot rondlopen?”

“Misschien was je niet helemaal wakker.”

Tijdens het opruimen keek hij niet meer naar de plant.

De volgende ochtend werd Jens op kantoor verwacht. Bij een controle na een softwaremigratie waren oudere versies van enkele documenten teruggevonden. Daaruit bleek dat hij maanden eerder de datum op een contract had aangepast om een gemiste termijn te verbergen. Ook twee onkostennota's kwamen niet overeen met de oorspronkelijke ontvangstbewijzen.

Hij moest zijn toegangspas afgeven en thuis de uitkomst van het interne onderzoek afwachten.

“Iemand heeft die bestanden bewust bovengehaald,” zei hij toen hij thuiskwam.

“Volgens jou was dat David?”

“Wie anders?”

“David heeft geen toegang tot het computersysteem van jouw werkgever.”

“Misschien kent hij iemand.”

Steffy wilde antwoorden, maar zag dat de iris veranderd was. De stengel was dikker geworden en de bloem stond verder open. Op de donkere bloemblaadjes lagen heldere druppels, hoewel ze de plant nog geen water had gegeven.

Ze stak haar hand uit.

Nog voordat haar vinger het blad raakte, trok een van de druppels zich in de bloem terug.

Hoofdstuk 3 — Wat wortel schiet

De eerste stroomuitval gebeurde om drie uur en zeven minuten.

Alle lampen en toestellen vielen tegelijk uit. Jens controleerde de zekeringkast. De algemene differentieelschakelaar was uitgesprongen. Hij schakelde hem opnieuw in, waarna de elektriciteit terugkeerde.

De volgende nacht gebeurde hetzelfde.

En de nacht daarna opnieuw, op exact hetzelfde tijdstip.

Een elektricien onderzocht de installatie en testte de vaste kringen en de aangesloten toestellen. Hij vond geen defect dat het uitschakelen kon verklaren.

“Laat voorlopig alleen de noodzakelijke apparaten aangesloten,” zei hij. “Als het opnieuw gebeurt, bel me dan. Zoiets heeft altijd een oorzaak, ook als die zich niet voortdurend voordoet.”

Nog voor zijn bestelwagen de straat uit was, doofde de lamp boven de eettafel.

In het donker hoorde Steffy voor het eerst de stem.

Eerst dacht ze dat het geluid van buiten kwam. Daarna beseftte ze dat het zich door de gang verplaatste. Twee gefluisterde woorden, telkens op dezelfde toon.

“Vertel het.”

Jens knipte met zijn aansteker. Het vlammetje kromp alsof iemand erlangs blies.

“Heb jij dat gehoord?” vroeg Steffy.

“De burenen.”

“Het kwam uit onze gang.”

Hij sloot zich op in de keuken en dronk rechtstreeks uit een fles whisky.

De volgende ochtend vond hun buurvrouw haar kat dood onder de haag. Het dier vertoonde geen zichtbare verwondingen. Zonder lijkschouwing kon de dierenarts geen doodsoorzaak vaststellen. Onder de klauwen zat zwarte aarde.

De buurvrouw had de kat de avond voordien bij het keukenraam van Jens en Steffy gezien. Het dier zou minutenlang naar binnen hebben gestaard en daarna krijsend zijn weggerend.

Steffy vertelde het niet aan Jens.

Zijn schorsing, het slaapgebrek en de drank veranderden hem. Hij schrok van kleine geluiden en reageerde vervolgens alsof iemand hem had aangevallen. Een vallende lepel kon hem doen schreeuwen. Daarna verontschuldigde hij zich, maar zijn excuses klonken steeds gehaaster.

Op een avond vond Steffy hem in de donkere woonkamer. Hij zat voorovergebogen tegenover de iris.

“Gooi dat ding weg,” zei hij.

“Doe het zelf.”

“Het was jouw verloofde die haar stuurde.”

“Mijn voormalige verloofde. Jouw voormalige beste vriend.”

Jens stond zo abrupt op dat zijn stoel omviel. “Begin daar niet opnieuw over.”

“Waarover? Over wat we hebben gedaan?”

“Zet dat ding buiten.”

Steffy trok rubberen handschoenen aan en droeg de plant naar de tuin. De sierpot voelde warm tegen haar handpalmen. Ze zette hem in de groene afvalcontainer, sloot het deksel en legde er een zware tegel op.

Die nacht viel om drie uur en zeven minuten de elektriciteit uit.

Beneden klonk een doffe slag.

De voor- en achterdeur waren nog vergrendeld. Ook de ramen waren gesloten. Toch stond de iris aan de voet van de trap. De pot was onbeschadigd. Een spoor van vochtige aarde liep naar de achterdeur, maar hield daar abrupt op.

In de afvalcontainer lag alleen de tegel.

Steffy belde haar moeder.

Rita arriveerde diezelfde ochtend. Ze was een praktische vrouw die weinig geduld had met geestenverhalen. Zodra ze de drempel overstapte, bleef ze echter staan. Ze werd bleek, greep naar haar borst en begon snel en oppervlakkig te ademen.

“Er kijkt iets naar mij,” bracht ze uit.

Steffy begeleidde haar naar buiten en belde 112. De hulpverleners brachten Rita voor onderzoek naar de spoedafdeling. Er werden geen aanwijzingen voor een acuut hartprobleem gevonden. Haar klachten pasten bij een zware paniecreactie.

Rita wilde niet horen dat daarmee alles verklaard was.

“Dat huis klopt niet,” zei ze. “Wat jullie daar ook verbergen, haal het naar buiten.”

Hoofdstuk 4 — Het oude toestel

Tijdens de volgende stroomuitval zocht Steffy in de bergkast naar een zaklamp. Achter een stapel winterjassen vond ze een oud telefoontoestel, gewikkeld in een sjaal. Jens had beweerd dat hij het maanden eerder had weggegooid.

Het toestel bevatte geen simkaart meer, maar de berichten waren lokaal opgeslagen. Nadat Steffy het had opgeladen, kon ze de oude gesprekken lezen. Jens gebruikte nog steeds dezelfde toegangscode.

Eerst vond ze hun eigen berichten uit de periode waarin zij nog met David verloofd was. Steffy had zichzelf later verteld dat zij en Jens onverwacht verliefd waren geworden. Dat ze laf hadden gehandeld, maar nooit bewust wreed waren geweest.

De gesprekken bewezen iets anders.

Ze hadden afspraken gemaakt in Davids appartement wanneer hij moest overwerken. Jens had eens voorgesteld om parfum op een kussen achter te laten en David daarna wijs te maken dat hij zich dingen verbeelde. Steffy had geantwoord met lachende gezichtjes.

Verder vond ze een groepsgesprek met twee voormalige collega's van Jens. Hij had delen van haar privéberichten en foto's van David gedeeld.

Hij vertrouwt mij blind.

Als hij het ontdekt, stort hij helemaal in.

Onder een foto waarop David op een feest alleen aan een tafel zat, had Jens geschreven:

Hij denkt nog altijd dat Steffy gewoon ruimte nodig heeft.

Ook haar eigen woorden stonden er nog.

Laat hem maar. Hij was altijd al zwak.

Steffy wist dat ze die zin had geschreven. Toch leek hij nu van iemand anders afkomstig. Ze had David niet alleen bedrogen. Ze had hem aan zijn eigen waarneming laten twijfelen, zodat ze haar dubbelleven kon voortzetten.

Vanuit de woonkamer klonk gerinkel.

De zwarte iris stond nu op de keukentafel, vlak naast de telefoon. Daarvoor had ze nog aan de voet van de trap gestaan. De bloem draaide langzaam naar het verlichte scherm.

Toen Jens thuiskwam, wachtte Steffy hem op met het toestel in haar hand. Hij zag wat ze vasthield en liet zijn sleutels vallen.

“Je zei dat je die telefoon had weggegooid.”

“Steffy, luister.”

“Je hebt onze berichten aan anderen laten lezen.”

“Dat waren maar grappen.”

“Je stuurde foto’s van David rond.”

“Alsof jij onschuldig bent.”

“Ik heb meegedaan. Dat weet ik.”

“Dan hoeft je nu niet te doen alsof alleen ik hem heb verraden.”

De bladeren van de iris begonnen te ritselen.

Steffy hield de telefoon omhoog. “We lieten hem geloven dat hij achterdochtig en instabiel was. Hij vertrouwde ons meer dan zichzelf.”

“Hij was zwak,” zei Jens. “Als het dit niet was geweest, had iets anders hem wel gebroken.”

Boven sloeg een deur dicht.

Daarna een tweede.

De keukenkastjes sprongen een voor een open. De lamp boven de tafel flikkerde. Op de muur achter Jens verscheen een vochtplek die langzaam de vorm van een man aannam.

Jens draaide zich om.

“David?”

De schaduw schoot over de muur en gleed langs het plafond naar de trap. Overal waar ze passeerde, kleurden de houtnerven zwart.

Steffy rende naar de voordeur. De sleutel zat in het slot, maar draaide niet.

Achter haar brak aardewerk.

Hoofdstuk 5 — De oogst

De sierpot lag in stukken op de keukenvloer. Rond de wortelkluit kronkelden zwarte strengen die onmogelijk allemaal in de pot konden hebben gezeten.

Ze gleden over de vloer en sloten zich om Jens' enkels.

Hij schopte naar de wortels. "Haal ze weg!"

Steffy trok een keukenmes uit het messenblok en hakte op een van de strengen. Uit de snede kwam geen helder plantensap, maar een stroperige vloeistof die naar natte aarde en metaal rook.

De doorgesneden delen bleven bewegen.

Jens greep de tafelrand vast. De wortels trokken zich strak en sleurden zijn voeten onder hem vandaan. Hij viel op één knie.

"Zeg het!" riep Steffy. "Vertel de waarheid!"

"Waarover?"

"Over David. Over alles."

Het gefluister kwam uit de muren, de vloer en de openstaande kasten.

"Vertel het."

Nieuwe wortels gleden langs Jens' benen omhoog en sloten zich om zijn polsen.

"Het was mijn idee!" schreeuwde hij. "Ik wilde Steffy en ik wist dat David mij vertrouwde."

De wortels hielden op met bewegen.

"Ik heb berichten van zijn telefoon gewist. Ik zei dat hij dingen verzoon. Tegen anderen vertelde ik dat hij ziekelijk jaloers was."

"En toen hij het ontdekte?" vroeg Steffy.

Jens sloot zijn ogen. "Toen heb ik gelachen."

De wortels rond zijn polsen werden losser.

"Het spijt me," zei hij snel. "Ik heb het gezegd. Laat me nu gaan."

Hij klonk niet berouwvol. Zijn blik zocht alleen naar een uitweg.

"Je meent het niet," zei Steffy.

Jens rukte zijn rechterhand los en greep naar het aanrecht. “Natuurlijk wel!”

De wortels spanden zich plotseling aan. Hij werd achteruitgetrokken, verloor zijn evenwicht en sloeg met zijn achterhoofd en nek tegen de harde rand van de onderste traprede.

Alle geluid verdween.

De wortels gleden van hem af. Jens bleef onder aan de trap liggen. Uit een wond in zijn hoofdhuid liep bloed over de vloer.

Steffy knielde naast hem. Hij reageerde niet op haar stem en ze kon geen ademhaling waarnemen.

Achter haar schuurde iets over het hout.

De iris stond zonder steun rechtop. De bloemblaadjes draaiden naar Steffy en vouwden zich verder open dan bij een natuurlijke bloem mogelijk was. In het hart zaten geen meeldraden. Daar glansde iets dat op een zwart, vochtig oog leek.

Het knipperde.

Steffy zakte naast Jens op de grond.

“Het spijt me.”

De iris bleef naar haar kijken.

Toen begreep ze dat die woorden niet volstonden. Een verontschuldiging zonder waarheid was slechts een nieuwe schuilplaats.

“Ik heb David bedrogen,” zei ze. “Niet één keer, maar bijna een jaar lang. Wanneer hij vragen stelde, deed ik alsof hij mij verstikte. Ik liet hem geloven dat zijn wantrouwen het probleem was, terwijl hij de waarheid voelde.”

De voordeur kraakte.

“Ik zei dat Jens en ik onverwacht verliefd waren geworden. Dat klopte niet. We maakten keuzes en logen daarna om ze gemakkelijker te kunnen verdragen. Soms genoten we ervan dat David niets wist.”

De iris boog naar haar toe.

“Ik heb hem zwak genoemd omdat ik niet wilde zien hoe laf ik zelf was. Ik verwacht niet dat hij mij vergeeft. Ik wil alleen niet meer liegen.”

Een koude luchtstroom trok door het huis. De sleutel draaide vanzelf om. De voordeur zwaaide open.

Steffy rende naar buiten. Ze bereikte het huis van de buurvrouw en drukte herhaaldelijk op de bel. Toen de deur openging, zakte ze blootsvoets op de stoep in elkaar.

De buurvrouw belde onmiddellijk 112.

Hoofdstuk 6 — De laatste leugen

De ambulanciers konden niets meer voor Jens doen. Niet veel later werd de woning afgesloten voor een sporenonderzoek.

De achterdeur en alle ramen waren vergrendeld. De voordeur stond open, maar vertoonde geen braakschade. Op het keukenmes zat geen bloed. Alleen aarde en onbekend plantenweefsel kleefden aan het lemmet.

De gebroken sierpot lag naast een zwarte kring op de vloer.

Van de iris ontbrak elk spoor.

De lijkschouwing wees uit dat Jens was overleden aan ernstig hoofd- en nekletsel dat paste bij een harde val tegen de traprede. Rond zijn enkels en polsen zaten smalle bloeduitstortingen waarvoor geen duidelijke verklaring werd gevonden.

Steffy werd uitvoerig ondervraagd. Ze vertelde over de bewegende bloem, het gefluister en de wortels. De onderzoekers konden haar verhaal niet bevestigen, maar evenmin vonden ze aanwijzingen dat ze Jens had aangevallen.

De resten van het verscheurde kaartje brachten hen bij David.

Hij gaf toe dat hij de plant had gestuurd en toonde de bevestiging van de koeriersdienst. Op het vermoedelijke tijdstip van Jens' dood bevond hij zich in een avondwinkel aan de andere kant van de stad. Camerabeelden en zijn elektronische betaling bevestigden dat.

“Waarom stuurde u precies die bloem?” vroeg de inspecteur.

“Ze zag er bijzonder uit.”

“Meer niet?”

David dacht aan de oude vrouw en haar waarschuwing.

“Meer niet.”

Na het verhoor keerde hij terug naar de Smalle Muntstraat. Tussen een kleermaker en een gesloten koffiehuis vond hij alleen een leeg pand. De ramen waren met bruin papier afgeplakt.

De kleermaker kwam naar buiten toen David aan de deur begon te trekken.

“U verspilt uw tijd,” zei de man. “Dat pand staat al bijna twee jaar leeg.”

“Hier zat vorige week nog een bloemenwinkel.”

“Niet zolang ik hier werk.”

Door een kier tussen het papier zag David een kale ruimte vol stof. Op de vloer stond één donkere, ronde afdruk.

Die avond vond hij de zwarte iris op zijn eettafel.

Ze stond in een ongeglazuurde pot die hij nooit eerder had gezien. Aan de stengel hing een kaartje in zijn eigen handschrift.

Voor je nieuwe begin.

De bloem draaide zich naar hem toe.

“Het was niet voor mij,” zei David.

Uit de gang kwam gefluister.

“Vertel het.”

Dunne wortels kropen over het tafelblad. David deinsde achteruit en greep zijn telefoon. Op dat ogenblik verscheen Steffy’s naam op het scherm.

Hij aarzelde voordat hij opnam.

“Ik wil je één vraag stellen,” zei ze. Haar stem klonk schor. “Wist jij dat er iets mis was met die bloem?”

“Nee.”

Een wortel gleed over de tafelrand en sloot zich om zijn pols.

David probeerde zijn arm los te trekken. De streng spande zich aan.

“Je liegt,” zei Steffy.

“Ik wist niet wat ze zou doen.”

“Dat heb ik niet gevraagd.”

De iris opende zich. In het hart verscheen hetzelfde zwarte oog dat Steffy had gezien.

David dacht aan de hand van de oude vrouw rond zijn pols.

“Ze heeft mij gewaarschuwd,” zei hij.

De wortel werd iets losser.

“Wat zei ze?”

“Dat de bloem zich voedde met schuld en leugens. Dat ze niet zou stoppen zolang er dingen verborgen bleven.”

“En toch heb je haar gestuurd.”

“Ik dacht dat het maar een verhaal was.”

De wortel trok opnieuw strak.

David klemde zijn tanden op elkaar.

“Dat is niet helemaal waar,” zei hij. “Een deel van mij geloofde haar.”

Aan de andere kant van de verbinding bleef het stil.

“Wilde je dat wij stierven?” vroeg Steffy.

“Nee.”

Het zwarte oog knipperde.

David keek naar de donkere bloem. Hij wilde zichzelf opnieuw vertellen dat hij alleen een bekentenis had gezocht. Dat hij recht had gehad op vergelding. Dat Jens' dood niets met hem te maken had omdat hij niet in het huis aanwezig was geweest.

De wortels kropen verder over zijn arm.

“Ik weet het niet,” zei hij. “Ik heb niet letterlijk gewenst dat jullie zouden sterven. Maar ik wilde iets sturen wat jullie niet konden terugdraaien. Ik wilde dat jullie bang waren. Ik wilde dat jullie je net zo machteloos voelden als ik.”

De wortels hielden stil.

“Toen die vrouw mij waarschuwde, ben ik niet vertrokken,” vervolgde David. “Ik heb betaald omdat het gevaar mij aantrok. Jens is gevallen door iets wat ik bewust bij jullie liet bezorgen.”

Steffy ademde hoorbaar in.

“Het spijt me,” zei David. “Ik verwacht niet dat je mij vergeeft.”

“Dat kan ik niet.”

“Ik begrijp het.”

“Jij hoeft mij ook niet te vergeven.”

“Nee.”

Voor het eerst spraken ze met elkaar zonder zich te verdedigen, zonder van schuld een wedstrijd te maken. Wat Steffy en Jens hem hadden aangedaan bleef bestaan. Wat David daarna had gedaan eveneens. Geen enkele waarheid maakte de andere ongedaan.

De wortel liet zijn pols los.

Voor zijn ogen veranderde de iris. Het zwarte hart trok samen en verloor zijn glans. De bloemblaadjes zakten neer. Hun kleur verbleekte van bijna zwart naar diep paars.

David belde opnieuw, ditmaal naar de inspecteur.

“Ik heb tijdens mijn verhoor gelogen,” zei hij. “Ik wil mijn verklaring aanvullen.”

Toen hij het gesprek beëindigde, stond de plant nog steeds op tafel.

Ze was niet verdwenen.

Ze was gestorven.

Hoofdstuk 7 — Niet zwart

De politie nam de dode iris in beslag. Onderzoek wees uit dat het om een donkerpaarse iris ging. Er werden geen giftige stoffen gevonden en niets aan de verdorde plant kon de gebeurtenissen in het huis verklaren.

David vertelde alles over de winkel en de waarschuwing van de oude vrouw. De speurders noteerden zijn verklaring, maar troffen in de Smalle Muntstraat geen bewijs van een bloemenzaak aan.

Jens' dood bleef officieel het gevolg van een fatale val tijdens een onverklaarde panieksituatie. Er kon niet worden bewezen dat David die val had veroorzaakt. Zijn bekentenis veranderde de uitkomst van het onderzoek niet, maar wel de manier waarop hij voortaan met de gevolgen moest leven.

Steffy ging niet terug naar het huis. Ze verbleef eerst bij haar moeder en vond later een klein appartement. Aan vrienden en familie vertelde ze wat zij en Jens David hadden aangedaan. Niet om medelijden te krijgen, maar om de leugen weg te nemen die jarenlang voor waarheid was doorgegaan.

Enkele maanden na Jens' begrafenis bezocht David diens graf.

Steffy stond al bij de steen. Ze hield geen bloemen vast.

“Heb je mijn brief gelezen?” vroeg ze.

David knikte.

“Geloof je wat erin staat?”

“Ja.”

“Is dat hetzelfde als vergeven?”

“Nee.”

Steffy keek naar de naam van Jens. “Dat hoeft ook niet.”

David ging naast haar staan. Een tijdlang zeiden ze niets. Ze rouwden niet om dezelfde man. Steffy miste degene met wie ze een toekomst had gedacht te delen. David miste de jongen die ooit zijn beste vriend was geweest. Tussen die twee herinneringen lag alles wat Jens had gedaan.

“Denk je dat hij op het einde spijt had?” vroeg Steffy.

“Ik denk dat hij bang was.”

“Dat is niet hetzelfde.”

“Nee.”

Ze namen afscheid zonder elkaar aan te raken. Steffy liep naar de uitgang van de begraafplaats. David bleef nog even staan.

Naast het graf groeide tussen het gras een iris. Waarschijnlijk was ze afkomstig uit een van de perken verderop. Haar bloemblaadjes waren zo donker dat ze vanuit de verte zwart leken.

David hurkte en bekeek de bloem van dichtbij.

In het zonlicht zag hij paars, roodbruin en een smalle gouden streep rond het hart. Geen oog. Geen bewegende wortels. Alleen een gewone bloem die stil in de voorjaarswind stond.

David kwam overeind en liep weg.

Achter hem bleef de iris onbeweeglijk staan.